

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB15 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB15 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 84.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb15-txt-shoot-n82.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB15:82

#

I en sædelig Opløsnings-Tid som vor maa Begrebet »Medskyldig« skærpes meget betydeligt. Det er saa nemt at fortælle at det er af Iver og Alvor man deeltager og stræber ogsaa ved sin lille Deel at modarbeide det Forkeerte ∴ man lader den totale Fordærvethed staae ved Magt og anbringe[r] høist et lille Amendement. Og herved profiterer man: at staae sig godt med Fordærvetheden, da man dog, totalt forstaaet, participerer i den, og tillige at smigre sig selv med den Indbildning, at man er bedre end Tiden.

[a] Begrebet »Medskyldig.«

Sagen er en ganske anden. Det Totale, hvori jeg participerer, er naturligviis langt vigtigere, end mit lille bitte Amendement indenfor.

Derfor er den Participerende ansvarlig for det Totale.

Men det vilde være at handle afgjørende, vilde være at udsætte sig for Fare, at indvie sig selv til den Taalmodigheds Lidelse at det er som udrettede man slet Intet (thi den rene Idee-Tjeneste er som en ganske Staaen udenfor i sit Første, medens det lillebitteste Amendement strax »udretter« Meget) som druknede man i Mængden.

I alle kritiske Tider drives der megen Nederdrægtighed af Individier, som noget nær ere opmærksomme paa hvor Ulykken totalt stikker, og nu istedetfor, enten at handle afgjørende og lide, ell. at lade reent være at handle, convertere dem ind som et Amendement, og som sagt, ved strafværdig nefas i jordisk Forstand profitere paa to Maader.

Destoværre maa man næsten befrygte, at Peter nu bliver en saadan Figur. Noget Nittengryn har han altid været; i en senere Tid temmelig ideeforladt; men nu synes det næsten som der er gaaet et Lys op for ham, at han vil til at gjøre Lykke som Coryphæ for Middelmaadighed, Ubetydelighed og Hjertelighed. Adspredelse har han trængt til, det er sandt; jeg kan forstaae, han er træt af at leve derude paa Landet med en syg Kone – men en saadan Adspredelse! Nu at rende omkring paa enhver Forsamling, og tale overalt – naturligviis af Hjertelighed og Alvor »for at modarbeide«. I Bondevennernes Forsamling at forsikkre: jeg er ikke Bondeven – istedetfor at handle ved at blive borte. – Han er et godt Hoved, med mange Kundskaber, men han løses op i karakterløs Føiten og Deeltagen i Alt. Det er omineust, at han boer hos Christian Lund; thi han vil vistnok blive Christians Ideal! Form-Reduplikation, der er Charakter-Conseqvents, er over hans eksistentielle Energie; han kan ikke tage sig handlende ud af et Forhold og saaledes udtrykke den kvalitative

[b] Peter.

Opposition og Ueensartethed, han bliver indenfor Forholdet, forsikkrende, at han ikke er enig, omtrent som da han i Conventet leverede en Critik, hvori han forsikkrede, at det var ingen Critik.

#